

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB18 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB18 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb18-txt-shoot-n26.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB18:26

#

Om mig selv.

Sandeligen, sandeligen, ikke var jeg Den, der gjorde Sagen for streng ell. anmassede mig for meget.

Jeg saae og kun altfor tydeligt, at Xstd. egl. slet ikke forkyndes. Hvorledes meddeelte jeg nu dette? Jeg foer ikke dømmende op; nei, jeg forvandlede mig til en Spøgefuld, og i Spøgens lettere Form sagde jeg dette frygtelige Alvorlige – at de dog maatte tage sig det ad notam, og tillige, at jeg ikke skulde forraske mig ved at tage Tonen for høit.

Og hvad gjorde de? De fandt det var Commerce, ell. ignorerede mig, stillede mig aldeles udenfor, lod mig saa gaae om som et Spektakel for Pøbelen, medens de vare alvorlige Mænd, der forkyndte Xstd og vandt alle jordiske Fordele.

O, hvorfor gjorde I dog selv Sagen saa alvorlig.

Min Lyst er det i Sandhed ikke. Jeg en i mange Maader digterisk Natur, og altsaa en dog kjælen Natur, jeg vilde hellere end gjerne det billigste Vilkaar – kun siges skulde det. Men I vilde selv det Forfærdelige. I meente det var saa nemt paa den Maade at evitere – og just denne Eviteren gjør at Sagen bliver alvorligere.

Og naar vi saa maaskee staae midt i det Forfærdelige, saa vil vel Mynster bebreide mig, at det er min Skyld. Min Skyld! Nei i Sandhed, om De end ikke bærer Skylden alene, ogsaa De bærer Skylden, at De vilde være klog mod Det, verdslig klog mod Det, som, ogsaa af Pietet for Dem gjorde sig saa let som muligt. Privat vilde De sige til mig (og det var første Gang jeg talte med Dem, altsaa efter Udgivelsen af Afsluttende-Efterskrift, der nu skal hedde at være en Misvisning) at vi vare »Complementer til hinanden«; privat vilde De sige (da R. N.^s Evangelietro udkom) »vi erkjende jo Alle, Mag. K., at vi ere paavirkede af Dem« – men offentligen, nei, ikke eet Ord, offentligen skulde Martensen drages frem, selv efter hans lapsede Forord. Og imidlertid skulde jeg bringe alle Offere, og Pøbelen hver Dag have Lov til at tære paa mit Navn.

See deraf Forvirringen. Borgerclassen og egl. hele Befolkningen er i Retten ved at ansee mig for en Slags gal Mand; thi naar alle De tie, der skulde vidne for mig og kun Pøbelagtighedens Presse faaer Lov at føre Ordet, saa maa de jo tage Feil. Hvor i al Verden skal den Classe af Samfundet falde paa, at langt, langt ned i Hjerternes Inderste der gjælder jeg for at være det Overordentlige, langt, langt nede i Hjerternes

Inderste, hvor man, regnende paa min Stolthed der ikke vil forsvare mig, venter paa, at jeg skal styrte, fordi man veed endogsaa det, at jeg pecuniart har saa daarligt Raad dertil.